

Bizimle ilgisi yok.

Türkiye sosyalistleri olarak enternasyonalist olduğumuzu iddia ederiz. Kendimizi kapitalizme karşı dünya çapında mücadelenin parçası olarak görürüz ve gerektiğinde başka ülkelerin aynı yönelime sahip örgütleriyle ortak bir pratik içinde bulunmayı savunuruz.

Teorimiz böyle ama pratiğimiz buna uymaz.

Konuya başka bir yönden yaklaşmaya çalışacağım. 1981-1983 yılları arasında 30 bin civarında politik insan ülke dışına çıkmak zorunda kaldı. Sonraki yıllarda bu sayı daha da arttı. 1990'lı yılların başlarında 141. ve 142. maddelerin kalkmasıyla bunlardan bir bölümü geri döndü. Ne ki, politik göç, Türklerin yerini artan oranda Kürtlerin almasıyla 1990'lı ve 2000'li yıllarda da sürdü. Burada "görünüşte politik" olanlardan söz etmiyorum. Bunlar da fazlasıyla mevcut olmakla birlikte, 1990'lı ve 2000'li yıllarda ülkede yaşama koşulları kalmadığı için

ülke dışına çıkmak zorunda kalmış çok sayıda “gerçek politik mülteci” de bulunuyor.

1981-1983 yılları arasında yaşanan yoğunluktan sonra dış ülkelere politik göç, daha az oranda da olsa bugüne kadar sürdü.

Bu büyük politik kitle, Avustralya'dan Ortadoğu ülkelerine ve Kanada'ya kadar geniş bir coğrafyaya yayılmış olmakla birlikte, büyük çoğunluğu Batı Avrupa ülkelerinde, özellikle de Almanya'dadır. İnsanlar, başka

bir ülkeye gitmek zorunda kaldıklarında, kendi halklarından insanların daha fazla bulunduğu yeri tercih ederler. Bu anlamda Türk ve Kürt politik mülteciler boş bir alana değil, kendilerinden önce ve politik ya da politik olmayan nedenlerle gelen çok sayıda insanın bulunduğu bir alana geldiler.

Türkiye dışında yaşayan bu ülke kökenlilerin kabaca yüzde 60'ı Almanya'da yaşadığına

göre, yine kaba bir hesaplamayla politik mültecilerin de aynı oranda bu ülkede yaşadıkları söylenebilir.

İster Almanya'da isterse başka ülkelerde yaşasınlar, politik mülteciler doğal olarak geldikleri ülkenin sorunları ile yakından ilgilendiler.

Bir dönem fena da iş yapmadılar. Özellikle 1980'li ve 1990'lı yıllarda ülkedeki değişik sol örgütlere büyük ekonomik olanaklar sağlandı –bunların ne kadar kullanılabilirdiği ayrı sorundur- cezaevlerine uluslar arası heyetler gönderildi, işkencenin yanı sıra özellikle Kürt halkına yönelik baskılar teşhir

edildi ve bunların bir bölümü insan hakları kuruluşlarının yardımıyla biraz da olsa azaltıldı... Başka örnekler de sayılabilir.

Ne ki, büyük bir soru ortada duruyor: Bu insanların kimisi on,

kimisi 20, kimisi çeyrek
yüzyıldır Türkiye
dışındaki başka bir
ülkede yaşıyor.
Buldukları ülkenin sol
hareketi içinde ne
yaptılar? Sol,
sosyalist, komünist
örgütler dünyanın
bütün ülkelerinde var.
Kimisi zayıf kimisi

güçlü... Türkiyeli
politik göçmenler
yıllardır kaldıkları
ülkelerde, bu ülkelerin
solu içinde ne
yaptılar?
Enternasyonalizmin
üzerinde pek
durulmayan önemli bir
çehresi de budur.

Yıllardır yaşadığı
ülkedeki sol ile
ilgilenmeyen, ne olup
bittiğinden haberi
olmayan, yılda bir
kere 1 Mayıs'ta veya
şu ya da bu büyük
gösteride kendini
gösteren sonra da
ortadan kaybolan

insanlar ve örgütler
enternasyonalist
olabilir mi? Durum
ne çare ki, böyledir.
Kürtler için, yeterli
olmasa da, bir
oranda gerekçe
bulunabilir: 25 yıldır
süren savaş ve

bunun öncelikleri
vardır. Ya ötekiler...

1981'den itibaren
ilk 15 yılı anlamak
daha kolay...

Yabancı bir

ortamda
yerleşmek, azçok
uyum sağlamak,
azçok dil
öğrenmek,
geçimini temin
etmek ve bu arada
da eskiden beri bu
ülkede bulunan

çok sayıda
Türkiyeli arasında
çalışma yapmak...
Bunların hepsi
kolay işler değildir.
Ya sonra...
Sonraki 15 yılda
ne oldu? Yeni bir
şey olmadı...

Türkiye sosyalisti
geldiđi ÷lkede ne
ise, başka
÷lkelerde de odur:
İçine kapanık,
başka çevrelere
açılmakta oldukça
ürkek, bulunduğu

toplumda ne olup
bittiğiyle fazla
ilgilenmeyen ve
ilgilendiğinde de
bunu öğrenmek,
içinde yer almak
ve katkı sunmak
temelinde değil

de, “buradan
bana ne çıkar”
anlayışıyla ele
alan bir insandır.

Türkiye

Cumhuriyeti
devletini haklı
olarak ağır
biçimde eleştirir,
ama onun kadar
becerisi yoktur.
TC, özellikle
1995 sonrasında

ülke dışında
yařayan
Türkiyeliler
arasında ciddi
olarak
örgütlenmiř,
bizim
sosyalistlerimiz

ise bunu
izlemekle
yetinmişlerdir.
Aslında
şaşılacak bir yan
yok; Türkiye'de
ne isen, ülke
dışında da

öylesin...

Türkiye
neredeysse 15
yıldır yoğun göç
alan, çok kötü

koşullarda
çalışan yabancı
işçilerin artan
sayıda
bulunduğu bir
ülke... Garip
gelebilir ama
sayısı tam

olarak
bilinemeyen
ama az da
olmayan politik
ilticacılar da
bulunuyor. Yine
garip gelebilir
ama gerçektir:

Türkiye,
çevresindeki
ülkelere göre
“batı
demokrasisi”
gibi bir ülkedir...
Ülkede işkence,
baskı, insan

hakları ihlalleri
fazlasıyla var.
Ama açık işgal
nedeniyle Irak'ı
saymasak bile,
Türkiye; İran,
Suriye, Mısır,
Pakistan ve çok

sayıda Afrika
ülkesine göre
daha
“demokratik”
olarak
görölmektedir.

Sosyalistlerimiz
in ÷lkede
sayıca az da
olmayan politik
m÷ltecilerin ve
yabancı
işçilerin

sorunlarıyla
ciddi olarak
ilgilendiklerini
duydunuz mu?
Kuşkusuz
duymadınız! He
rkes “işçi sınıfı”

söylemini
dilinden
düşürmez!
Bunlar işçi
değil mi? Bu
ülkede işçi
sayılabilmek

için mutlaka
TC kimliğine
mi sahip olmak
gerekiyor?

Biraz bekleyin.
Burjuvazinin
daha fazla
kazanç
isteğine bağlı
olarak
genellikle

hiçbir sosyal
güvencesi
olmadan
kaçak olarak
çalıştırılan bu
işçilerin sayısı
daha da

artsın, bunlara
karşı ırkçı
saldırıları da
başlayacaktır.
Siz özellikle
Batı
kasabalarında

görülmeye
başlanan Kürt
kökenli esnaf,
küçük işyeri
sahibi ve
işçilerine
yönelik

saldırıların
sadece ÷lkede
25 yıldır
sürmekte olan
savaş
nedeniyle
olduğunu mu

saniyorsunuz?

Yıllardır
yaşadıkları
köylerinden,

daha sonra
da kent ve
kasabalarında
n Batı ve
Güney illerine
göç etmek

zorunda kalan
Kürtler,
burada küçük
işyerleri
açtıklarında
ve olağandan

daha da kötü
koşullarda
çalıştıklarında
, artan oranda
düşmanlıkla
karşılaşıyorlar

. Onların
gelmesi,
yıllardır
oranın yerlisi
olanların
çalışma ve

kazanma
olanaklarının
da bir oranda
kısıtlanması
anlamına
geliyor.

Kürtlere
yönelik
saldırıların
önemli bir
nedeni de
budur. Açıkç

a böyle
yapılmıyor ve
PKK gerekçe
gösteriliyor
ama önemli
bir gerçek de

“yabancı”nın
gelmesidir.

Bu

davranışın

Batı

ülkelerindeki

ırkçı

grupların ve

Nazilerin

davranışında
n özünde
farkı
bulunmuyor.

“Başkasına
olan
düşmanlık”ı
n aynısı ülke
dışındaki
insanlarımız

da da
görülüyor.
Sosyalistleri
mizde aynı
düşmanlık
tabii ki

başka bir
terminolojiyl
e gündeme
gelir.

Mesela

bulunulan

ülkedeki şu
ya da bu
sosyalist
yada sol
örgüt sağdır,
oportünisttir.

Bu nedenle
onunla iliřki
kurulması,
hele de üye
olunması ve
çalışılması

kesinlikte
yanlıştır.

Burada soru

şudur:

Kardeşim

sen kimsin?

Bu dünyada

kimsenin

ciddiye
almadığı
Türkiye
sosyalist
hareketine

mensupsun.

Kendine

gerekçeler

bulmayı

bırak da,

yıllardır
yaşadığın
ülkede bir
şeyler yap.
Kapitalizme

karşı
mücadele
şu veya bu
oranda her
yerde var.

İster filanca
örgüte gir
ister
falançasına,
istersen

sadece
ATTAC'a
üye ol ve
faaliyetlerin
e katıl... H

ayır, olmaz!

İnanılması
zor bir olay
ama
gerçektir...
Dil bilen,

öğrenmiş
Türkiyeli
sosyalistler
bile,
bulundukla

rı ülkenin
sol
hareketinin
—diyelim—
üç tane—

önemli
teorik yayın
organını
okumaz,
bazıları

bunların
adlarını
bile
duymamışt
ır.

Sonuç
olarak,
Türkiye
sosyalyalistler
inin

enternasyo
nalizmleri
kendi
kendilerine
yaptıkları

bir

saptamadı

r,

gerçeklikle

ilgisi

uzaktır.

Kaldı ki,

20-25

yıldır

yaşanılan

bir ÷lkede,
sol
hareketle
yakın iliřki
içinde

olmak,
birakin
enternasyo
nalizmi, sol
olmanın da

kaçınılmaz
gereğidir.

Haklı
olarak
sorarlar:
Yıllardır
bulunduğu

n ülkede

ne yaptın?

Ne

okudun,

ne

öğrendin,
sol
örgütlerle
bağın
nedir, ne

oranda bu
ülkedeki
pratiğe
girdin?

Hiç birisini
yapmadım
! Kalbim
Türkiye
devrimi

İçin çarptı!

İyi,

çarpsın
bakalım!..